

genes Værdi. Nogle tillægger det al Betydning, det gør jeg paa ingen Maade, men Seddelomløbet kan være saa stort, at det indvirker paa Sedlernes Værdi i nedadgående Retning. Derfor er det selvfølgelig ønskeligt, at der ikke fra Statens Side, naar den fører en Politik, hvis Formaal er at hæve Kronen, foretages Finansforanstaltninger med Nationalbanken, som ligefrem tvinger denne til at forøge Seddelomløbet, og derfor var det ønskeligt, om man kunde komme ind paa en Form, hvorved et saadant Overtræk ikke lagde Beslag paa ny Udstedelse af Sedler, men eventuelt gennem de efter engelsk Forbillede skabte Skattekammerveksler gjorde det muligt, at Kassebeholdninger i andre Banker, Penge, som var til Disposition, blev til Raadighed for Staten. Vel kommer vi sikkert ikke ind paa saadanne mægtige Overtræk som dem, der var under Krigen og i den nærmeste Periode efter Krigen, hvor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var Finansminister — det var jo alt sammen en Følge af Krigstilstanden og Efter-Krigstilstanden —, men noget Overtræk vil utvivlsomt, om ikke altid, saa ofte melde sig som nødvendigt, hvis ikke Staten skal ligge inde med en aldeles uforholdsmæssig Kassebeholdning, da Skatterne betales paa en saadan Maade, at der er visse Perioder, hvor Skatteindtægten i et stort Beløb strømmer ind i Statskassen, medens der nogle Maaneder forinden ingen saadan Indtægt kommer, men Udgifterne er der og skal betales. Det kan da blive nødvendigt at overtrække midlertidig i Forvisning om, at Overtrækket kan dækkes, naar Skattebetalingens Øjeblik kommer, og det er hertil, den engelske Skattekammerveksel-Form eventuelt skulde kunne anvendes. Jeg forstaa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at det var meget ønskeligt, om dette Spørgsmaal blev drøftet paa et af de politiske Lidenskaber uafhængigt Sted, saaledes at Sagen kunde komme som et Forslag om en rent saglig Ordning under Hensyn til Statens Interesse i en Politik, der ikke forværrer Seddelkursen, og saaledes, at en eventuel Forandring ikke af nogen skulde kunne forstaas paa den Maade, at det nuværende Ministerium ønskede denne Forandring ud fra egoistiske Finansformaal. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har nævnt Sagen her paa denne Maade, jeg tror da ogsaa, den maa kunne føre til et Resultat, thi den nuværende Ordning kan paa ingen Maade være tilfredsstillende heller for Rigsdagen. Langt bedre maatte det være, om der var en bestemt

Hjemmel for, indenfor hvilke Grænser Finanserne kunde trækkes paa den angivne Maade, end som Forholdet er for Øjeblikket, hvor der i Virkeligheden, hvad enten det er i Henhold til særlige Anmærkninger eller ud af disse Anmærkninger udledet Tradition, kan trækkes hvad som helst.

Jeg benytter gerne disse Bemærkninger om Valutaen, eller som i alt Fald strejfer Valutaen, til at imødekomme et Ønske fra det ærede Medlem Hr. Pürschel om at afsvække et Udtryk, som jeg i min første Tale har brugt i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger om det ærede Medlem Hr. Pinstrup og Kronens Nedskæring. Jeg har brugt det Udtryk, at det ærede Medlem har *fablet* om et Grundlag, som ingen tænkte paa at arbejde paa. Jeg skal gerne afsvække dette Udtryk, jeg burde vist have sagt, at det ærede Medlem *talte* om et Grundlag, som ingen længer tænkte paa at arbejde paa.

Jeg skal derefter gaa over til nogle almindelige Bemærkninger og vil gerne her indføje nogle Udtalelser om et Forhold, som ikke har været drøftet tidligere, fordi det er passeret, efter at vi første Gang havde Ordet angaaende Finanslovforslaget. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister om en Udtalelse angaaende et Skridt, han for nylig har foretaget. Den højtærede Justitsminister har udsendt en Redegørelse angaaende dette Skridt i Dag, men det er dog vist rigtigt, at den højtærede Justitsminister ogsaa taler om det her fra Folketingets Talerstol, thi det har jo vakt megen Opmærksomhed. Man har sagt i Kredse, som ikke er den højtærede Justitsminister venligsindet, at nu vil han baade forminske og forlænge Straf efter sit For-godtbefindende, slippe Folk ud af Fængslet, inden Fængselstiden er tilendebragt, og holde dem tilbage, naar den er tilendebragt. Den højtærede Justitsministers Foranledning til at foretage det Skridt, han har foretaget, ligger jo ganske klar. En Mand, der har gjort sig skyldig i et Forhold, som maa vække almindelig Harme, anses for at være saaledes beskaffen sindsmæssig, eller hvad man nu skal sige, at Forholdet vil blive gentaget, saa snart han kommer ud, Erfaringerne viser, at han ingen Magt har over sig til at hemme den Drift, som fører ham til disse forargelige og højst skadelige Handlinger. Den højtærede Justitsministers Foranledning til at holde Manden tilbage er selvfølgelig derfor den bedste. Naar jeg imidlertid kommer ind paa Spørgsmaalet, er det, fordi selve den Hjemmel, den højt-